

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobkyně: Mgr. S. W.**, narozené dne „X“, bytem „X“, zastoupené JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem, se sídlem Příběnická 1908/12, 390 01, Tábor, proti **žalovanému: Městskému úřadu Vejprty, stavebnímu úřadu**, se sídlem Tylova 870/6, 431 91, Vejprty, za účasti **osoby zúčastněné na řízení: Daben Kovářská, s. r. o.**, IČ: 28708954, se sídlem Tovární 227, 431 86, Kovářská, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2017, č. j. MU-VEJ/4218/2016/Sú-Še/R1,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Městského úřadu Vejprty, stavebního úřadu, ze dne 4. 1. 2017, č. j. MU-VEJ/4218/2016/Sú-Še/R1, **se pro vadu řízení z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11.228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalobkyni **se v r a c í** zaplacený soudní poplatek v částce 1.000 Kč. Částka 1.000 Kč bude žalobkyni vrácena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Městského úřadu Vejprty,

stavebního úřadu, ze dne 4. 1. 2017, č. j. MU-VEJ/4218/2016/Sú-Še/R1. Tímto rozhodnutím byl osobě zúčastněné na řízení (dále jen „stavebník“) podle § 124 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), stanoven zkušební provoz stavby „Pila Kovářská č. p. 227 Kovářská“ na pozemcích st. p. 9/2, 531, 974 a parc. č. 748 v katastrálním území Kovářská a byly stanoveny podmínky pro zkušební provoz včetně toho, že zkušební provoz byl povolen na dobu 14 měsíců. Žalobkyně se v žalobě současně domáhala, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

V žalobě žalobkyně předeslala, že ve smyslu § 124 odst. 2 stavebního zákona nemohla být účastníkem řízení, jehož výsledkem je napadené rozhodnutí, nebyla oprávněna podat proti němu odvolání, a proto v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudky sp. zn. 4 As 157/2013 a 7 As 30/2014) podává přímo proti prvostupňovému rozhodnutí žalobu podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalobkyně je vlastníkem pozemku parc. č. st. 24, jehož součástí je dům – rekreační chalupa č. p. 132, a pozemků parc. č. 754/1 a 755/2 v katastrálním území Kovářská, přičemž rekreační chalupa se nachází na svahu údolí Černého potoka přímo naproti místu, do kterého je situován záměr provozu Pily Kovářská. Tato pila je podle žalobkyně tzv. vyjmenovaným stacionárním zdrojem znečišťování ovzduší podle bodu 7.7. přílohy č. 2 k zákonu č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“). Nesnesitelné obtěžování hlukem donutilo žalobkyni k podání stížnosti, které následně vedlo k zahájení řízení o změně v užívání stavby, vedeného žalovaným pod sp. zn. MU-VEJ/2054/2013/Sú-VI, jehož předmětem je změna účelu stavby ze skladovacích prostor na provoz pily. Žalobkyně byla a stále je účastníkem tohoto řízení. V souvislosti s řízením o změně v užívání stavby vydal žalovaný již dvě rozhodnutí o zkušebním provozu, přičemž žalobou napadené rozhodnutí je téměř identické s tím původním, které Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 5. 4. 2017, č. j. 15 A 91/2014 - 174, zrušil.

Žalobkyně namítala, že vydáním napadeného rozhodnutí, které již podruhé umožnilo uvedení stavby Pila Kovářská do zkušebního provozu, došlo k ohrožení jejího zdraví a životního prostředí, čímž byl porušen § 133 odst. 2 písm. c) a § 119 odst. 2 stavebního zákona a § 11 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o životním prostředí“). Podle žalobkyně došlo vydáním napadeného rozhodnutí k legalizaci dosud nezákonného provozu pily, přičemž vydání rozhodnutí již podruhé na dobu 14 měsíců (celkem 28 měsíců) považovala žalobkyně za zneužití institutu zkušebního provozu, jehož účelem je provedení hlukového měření na základě požadavku dotčeného orgánu na úseku ochrany zdraví. Z hlediska tohoto účelu se žalobkyni doba 14 měsíců jevila jako nepřiměřeně dlouhá, a to zejména za situace, kdy měření hluku již jednou prováděno bylo. Žalobkyně označila za akceptovatelnou dobu zkušebního provozu tři až šest měsíců, nikoli dobu přesahující jeden rok. Poukázala na metodiku Ministerstva zdravotnictví k měření hluku s tím, že napadené rozhodnutí nařídilo zkušební provoz v době, kdy lze očekávat, že nebudou splněny meteorologické podmínky pro měření hluku. Žalobkyně neshledala žádný objektivní důvod k tomu, aby zkušební provoz probíhal o víkendech a svátcích, kdy ani nelze měřit hluk pily kumulovaný s ostatními zdroji, a ve více než jednosměnném režimu. Podotkla, že oproti zkušebnímu provozu nařízenému v roce 2014 došlo k rozšíření provozu pily z doby od 7:00 do 16:00 hodin na denní dobu, což lze interpretovat jako 6:00 až 22:00 hodin.

Podle žalobkyně je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a je v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). K tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 88/2008. Konstatovala, že žalovaný stejně jako v případě původního soudem zrušeného rozhodnutí nijak nezduvodnil dobu trvání zkušebního provozu ani podmínku provozní doby, ačkoli jde o zcela zásadní okolnosti mající vliv na práva stavebníka a dotčených osob včetně žalobkyně, a nepopsal, jaká konkrétní zjištění vyvodil ze stanovisek dotčených orgánů, která vzal za podklad svého rozhodnutí. Žalobkyně připomněla, že si na provoz pily a její negativní vliv před vydáním napadeného rozhodnutí několikrát stěžovala, a proto mělo být napadené rozhodnutí přesvědčivější, když samotná žalobkyně nemohla být účastníkem tohoto řízení a přímo v něm vznášet své námitky. Žalobkyně dále citovala již zmíněný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 15 A 91/2014 a zdůraznila, že žalovaný nevyhověl požadavkům v něm uvedeným. Za nepřezkoumatelná označila žalobkyně i podkladová závazná stanoviska dotčených orgánů. Postup žalovaného je podle žalobkyně v rozporu se zásadou zákonnosti, zásadou minimalizace zásahů do práv a zájmů, zásadou souladu s veřejným zájmem (§ 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu) a zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu), čímž zasahuje do práv žalobkyně. Žalovaný současně porušil povinnost zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu, pokud jde o veřejný zájem na ochraně zdraví a životního prostředí.

Žalobkyně dále poukázala na to, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí není uvedeno závazné stanovisko orgánu vykonávajícího státní požární dozor, chybí stanovisko dotčeného orgánu na úseku ochrany vod podle § 18 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, stanovisko dotčeného orgánu na úseku ochrany lesa podle § 14 odst. 2 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, stanovisko orgánu ochrany přírody podle § 45i zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, stanovisko silničního správního úřadu k napojení areálu na veřejnou dopravní infrastrukturu a stanovisko správce sítě k napojení na veřejnou technickou infrastrukturu. Podle žalobkyně byl navíc zkušební provoz nařízen bez podmínek, které charakterizují předpoklady, na jejichž základě byla vypracována akustická studie a vydáno závazné stanovisko krajské hygienické stanice. Bez těchto podmínek není zajištěno, že reálný provoz pilařského závodu bude odpovídat tomu, k čemu se dotčený orgán na úseku ochrany zdraví vyjadřoval, pokud jde o provozní dobu, množství a charakter provozovaného strojního vybavení, omezení prací venku a zákaz řezání při otevřených vratech. Zkušební provoz byl nařízen rovněž bez podmínek popsanych v projektové dokumentaci a naopak za podmínek, které jsou nekontrolovatelné, pokud jde o dobu provozu při otevřených vratech a umožnění efektivního postihu za neplnění této podmínky. Žalobkyně shrnula, že zkušební provoz zbytečně zasahuje do oprávněných zájmů subjektů, které nejsou účastníky řízení o nařízení zkušebního provozu, ačkoli jsou účastníky řízení o změně v užívání stavby. Poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 157/2013, který v těchto případech ukládá správním orgánům povinnost brát ohled na zájmy takových osob. Žalobkyně dodala, že v napadeném rozhodnutí chybí podmínka, aby provozovatel při řezání zavíral kromě oken i dveře a vrata do haly, a podmínka omezující provoz na vybrané dny v týdnu, resp. jen na pracovní dny. Podle žalobkyně není třeba, aby provoz běžel po celý týden, ani po celý pracovní týden, neboť podle vyjádření Ing. M. K., Ph.D., z Fakulty lesnické a dřevařské České zemědělské univerzity v Praze, postačí na zpracování předpokládaných 900 m³ dřevní hmoty za rok 113, nikoli 850

osmihodinových směn, jak umožňuje napadené rozhodnutí, pokud denní dobou rozumí dobu od 6:00 do 22:00 hodin.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že zkušební provoz v tomto případě nenavazuje na povolení stavby, ale předchází povolení změny v užívání stavby. Jedná se o proces, jehož předmětem je ověření funkčnosti a vlastností již existující stavby. Žalovaný popsal, že v rámci řízení o změně v užívání stavby vnesla Krajská hygienická stanice Ústeckého kraje jako dotčený orgán požadavek na ověření funkčnosti stavby v rámci zkušebního provozu, ten byl nařízen a následně bylo vydáno rozhodnutí o změně v užívání stavby, které Krajský úřad Ústeckého kraje na základě odvolání žalobkyně zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání. Ze sdělení Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje ze dne 20. 12. 2016 podle žalovaného vyplynulo, že je nutný opakovaný zkušební provoz. Proto žalovaný v souladu s rozhodnutím nadřízeného úřadu a na základě skutkového stavu v době rozhodování vydal žalobou napadené rozhodnutí. Učinil tak dříve, než Krajský soud v Ústí nad Labem vydal rozsudek ze dne 5. 4. 2017, č. j. 15 A 91/2014 - 174. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že vydáním napadeného rozhodnutí došlo k porušení § 133 odst. 2 písm. c) a § 119 odst. 2 stavebního zákona. Podotkl, že § 119 odst. 2 stavebního zákona, týkající se kolaudačního rozhodnutí, na daný případ nedopadá. Žalovaný měl před vydáním rozhodnutí k dispozici všechna vyjádření, stanoviska a rozhodnutí dotčených orgánů, které vyslovily souhlas se zkušebním provozem. Dotčený orgán hájící zájmy ochrany životního prostředí nevnesl žádné námitky ani připomínky.

Podle žalovaného byla délka zkušebního provozu stanovena s ohledem na podmínky, za kterých lze provádět měření hluku. K tomu žalovaný poukázal na Metodický návod pro měření a hodnocení hluku v mimopracovním prostředí č. j. HEM-300-11.12.01-34065, podle něhož je nutné zajistit vhodnou dobu a délku měření tak, aby byly zachyceny všechny typické hlukové situace, které se v místě vyskytují. Podle žalovaného si žalobkyně ve vztahu délky zkušebního provozu a měření hluku odporuje, když namítá, že zkušební provoz na 14 měsíců je nepřiměřeně dlouhý, a současně tvrdí, že v zimním období nelze měřit. Námitku, že zkušební provoz nelze provozovat o víkendech a svátcích, a námitku požadující jednosměnný režim označil žalovaný za nepřipustné. Žádné takové omezení nelze aplikovat, pokud není uvedeno v nějakém požadavku, přičemž krajská hygienická stanice hovoří jen o provozování pily v denní dobu. K námitce rozporu napadeného rozhodnutí s § 68 správního řádu žalovaný uvedl, že délka zkušebního provozu byla vysvětlena výše, a konstatoval, že rozhodnutí má všechny zákonem stanovené náležitosti, doba i podmínky pro zkušební provoz byly dány a odůvodněny. Žalovaný nesouhlasil s názorem žalobkyně o porušení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu a dodal, že na místě stavby byla nescetněkrát z podnětu žalobkyně provedena kontrolní prohlídka. Žalovaný uvedl, že má k dispozici všechna stanoviska zmiňovaná žalobkyní a pouze jediný dotčený orgán vnesl podmínku provedení zkušebního provozu. Uzavřel, že do napadeného rozhodnutí zahrnul veškeré podmínky, které si dotčené orgány ke zkušebnímu provozu stanovily.

Stavebník jakožto osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření uvedl, že podle § 30 odst. 3 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, nelze v případě žalobkyně řešit chráněný vnitřní prostor staveb ani chráněný venkovní prostor. I přesto je podle stavebníka z provedených měření

a vypracované hlukové studie zřejmé dodržení hlukových limitů. Tím bylo vyloučeno tvrzení žalobkyně, že dochází k nesnesitelnému obtěžování hlukem. Jedná se o subjektivní pocity žalobkyně, která je v těchto pocitech zcela osamocena, když žádný ze spoluobčanů v obci Kovářská žádnou újmu nepocítuje. Délka zkušebního provozu byla podle stavebníka určena v návaznosti na to, že měření lze provádět jen za přesně vymezených podmínek. Dodal, že není ani v jeho zájmu zkušební provoz zbytečně prodlužovat. Stavebník uzavřel, že cílem opakovaných žalob není veřejný zájem, ani ochrana veřejného zdraví, ale ekonomické poškození stavebníka, k čemuž žalobkyně zneužívá někdy nedokonalá stanoviska orgánů státní správy.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Soud nepřehlédl, že žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Tento postup je nicméně plně v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu týkající se soudního přezkumu rozhodnutí o zkušebním provozu (srov. rozsudek ze dne 18. 4. 2014, č. j. 4 As 157/2013 - 33, publ. pod č. 3060/2014 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz), podle které k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu může být oprávněna i osoba, která nebyla účastníkem správního řízení a neměla právo podat odvolání; v takovém případě nelze přípustnost žaloby podáním odvolání podmiňovat.

S ohledem na uvedené vyhodnotil soud žalobu jako přípustnou a napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Nejprve se soud zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že žalovaný nijak nezdůvodnil dobu trvání zkušebního provozu, ani podmínku provozní doby, a nepopsal, jaká konkrétní zjištění vyvodil ze stanovisek dotčených orgánů, která vzal za podklad svého rozhodnutí. Těmito námitkám soud přisvědčil.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu platí, že „[v] odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při

jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí soud zjistil, že obsahuje toliko stručný popis dosavadního průběhu řízení o změně v užívání stavby a dále konstatování, že podle sdělení Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje ze dne 20. 12. 2016 je možné se vypořádat s připomínkami uvedenými v závazném stanovisku Ministerstva zdravotnictví ze dne 10. 5. 2016, č. j. MZDR 77461/2015-11/OZV, pouze v rámci opakovaného zkušebního provozu. Žalovaný poté uvedl, že jediným důvodem pro zrušení rozhodnutí o změně v užívání stavby byla skutečnost, že došlo ke změně závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje, což si vyžaduje provedení nového zkušebního provozu, a proto žalovaný přistoupil k vydání povolení k jeho provedení. Žádné další odůvodnění, s výjimkou výčtu podkladů pro rozhodnutí, napadené rozhodnutí nezahrnuje. Porovnáním napadeného rozhodnutí se shora citovanými požadavky správního řádu lze dospět k jednoznačnému závěru, že žalovaný tyto požadavky nesplnil. Napadené rozhodnutí totiž neobsahuje žádné úvahy žalovaného, pokud jde o hodnocení podkladů rozhodnutí a výklad právních předpisů. V napadeném rozhodnutí dále zcela chybí jakékoli odůvodnění jednotlivých podmínek, které žalovaný pro zkušební provoz stanovil, a to včetně doby jeho trvání v délce 14 měsíců, kterou se žalovaný pokusil odůvodnit teprve ve vyjádření k žalobě, které ovšem v žádném případě nemůže nahrazovat nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71, dostupný na www.nssoud.cz).

V této souvislosti nelze opomíjet ani smysl a účel institutu zkušebního provozu, od kterého se odvíjí i možnosti jeho praktického využití. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 7. 2015, č. j. 2 As 37/2015 - 46, publ. pod č. 3322/2016 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, připomněl, že „[ú]čelem zkušebního provozu podle § 124 stavebního zákona ... není ověřit projevy každé vlastnosti stavby v praxi, ale v zásadě posoudit hlavní vlastnosti a negativní důsledky určitého technologického zařízení, které je součástí stavby. Časové omezení zkušebního provozu slouží k určení období dostatečného pro ověření vybraných vlastností stavby. Jeho účelem není, aby se stavba nacházela ve zkušebním provozu po celou předepsanou dobu, ale aby byl zkušební provoz do uvedeného data ukončen. Dojde-li k ověření vlastností stavby, postrádá další pokračování ve zkušebním provozu smysl, takže po stavebníkovi nelze požadovat, aby nesl další náklady se zkušebním provozem spojené. Naopak jsou-li v průběhu zkušebního provozu zjištěny vady nebo nesoulad s předchozími rozhodnutími, není důvodu, aby osoby dotčené provozem stavby musely dále snášet rušící projevy provozu.“

Z citovaného judikátu jednoznačně vyplývá, že nařízení (povolení) zkušebního provozu představuje určitý zásah nejen do práv stavebníka, nýbrž také do práv dotčených osob, a správní orgány by proto při rozhodování o nařízení (povolení) zkušebního provozu a formulaci jeho podmínek měly usilovat o efektivní zajištění ochrany oprávněných zájmů dotčených osob a v tomto směru minimalizovat dopady svých rozhodnutí. Z tohoto hlediska je pak naprosto klíčové, aby správní orgány své závěry náležitě odůvodnily, aby bylo následně možné přezkoumat, zda uvedeným požadavkům dostály. Žalovaný však žádné důvody ve

vztahu k jednotlivým podmínkám zkušebního provozu nepřednesl, což soudu brání v přezkumu jeho závěrů, a napadené rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné.

Soud dále připomíná, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu „... v případě, kdy správní orgán vyjde v důvodech svého rozhodnutí z podkladů dotčeného orgánu státní správy, pak je na místě, aby také uvedl, jaká skutková zjištění z těchto podkladů vyvodil. ... Vlastní existence stanovisek dotčených orgánů státní správy nezbavuje stavební úřad jeho základní povinnosti učinit finální závěr a rozhodnutí. Předložená stanoviska mu k tomu mají pomoci a jeho rozhodování ulehčit. ... Pouhý odkaz na tato stanoviska a rozličná vyjádření jiných správních orgánů však není dostatečný a v žádném případě nemůže nahradit vlastní uvážení stavebního úřadu ...“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 As 25/2009 - 163, dostupný na www.nssoud.cz). Ani těmto požadavkům žalovaný nevyhověl, neboť v napadeném rozhodnutí nepopsal, jaká konkrétní zjištění ze stanovisek dotčených orgánů vyvodil.

Další požadavky na rozhodnutí o zkušebním provozu formuloval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2016, č. j. 4 As 17/2016 - 44, dostupném na www.nssoud.cz. Vyslovil, že „[p]ři povolování zkušebního provozu podle § 124 odst. 1 stavebního zákona je stavební úřad povinen posoudit mj. obecné podmínky pro uvádění staveb do provozu stanovené v § 119 odst. 2 téhož zákona, včetně souladu s veřejným zájmem na ochraně veřejného zdraví a ze spisu zřejmými oprávněnými zájmy dotčených osob, které nejsou účastníky řízení (§ 2 odst. 3 správního řádu). Pokud stavební úřad stanoví podmínky pro zkušební provoz (podle § 124 odst. 1 stavebního zákona) za účelem ochrany veřejného zájmu nebo oprávněných zájmů dotčených osob, je povinen tyto podmínky formulovat takovým způsobem, aby byla ochrana takových zájmů při výkonu práv z rozhodnutí efektivně zajištěna“ V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud také zdůraznil, že „[p]ovinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí měl žalovaný v posuzované věci i přesto, že se jednalo o řízení o žádosti jediného účastníka, které žalovaný vyhověl. ... Smyslem zákonem stanovené možnosti neodůvodnit rozhodnutí je tedy zjednodušení postupu správního orgánu nebo soudu, není-li odůvodnění vzhledem k výše uvedeným okolnostem potřeba. Toto zjednodušení však nemůže vést k omezení právní ochrany osoby, která se domnívá, že byla rozhodnutím zkrácena na svých právech ... O takový případ, kdy je nutno trvat na řádném odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, se jedná i v posuzované věci, kdy již z podkladů rozhodnutí bylo zřejmé, že vyhovění žádosti může být v rozporu s veřejnými zájmy a s oprávněnými zájmy dotčených osob.“

V projednávané věci bylo rozhodnutí o zkušebním provozu vydáno nejen na žádost stavebníka, ale současně také na základě požadavku dotčeného orgánu. Ani tato skutečnost ovšem podle názoru zdejšího soudu nezbavuje žalovaného povinnosti své rozhodnutí náležitě odůvodnit z hlediska toho, zda byly splněny podmínky pro nařízení (povolení) zkušebního provozu, a dále z hlediska jeho souladu s veřejnými zájmy a se zájmy dotčených osob včetně žalobkyně, která proti provozování pily dlouhodobě aktivně vystupovala již před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí.

Lze tedy uzavřít, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela rezignoval na odůvodnění jednotlivých svých závěrů včetně podmínek stanovených pro zkušební provoz a naprosto

opomenul uvést úvahy, jimiž se řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a výkladu právních předpisů. Tato pochybení žalovaného činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Popsaná nepřezkoumatelnost brání soudu v tom, aby se věcně zabýval námitkami týkajícími se dostatečnosti, či nedostatečnosti jednotlivých závazných stanovisek dotčených orgánů státní správy, neboť z napadeného rozhodnutí není zřejmé, co žalovaný z jednotlivých stanovisek zjistil a jaké z toho učinil závěry. Soud se rovněž nemohl věcně zabývat přiměřeností, či nepřiměřeností délky trvání zkušebního provozu a formulacemi jednotlivých podmínek pro zkušební provoz, neboť tím by předjímal závěry žalovaného, které nebyly v napadeném rozhodnutí vyjeveny.

Soud dále zdůrazňuje, že podle výše citované konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu může být zkušební provoz nařízen (povoleno) jen v minimálním rozsahu nezbytném k naplnění účelu tohoto institutu, kterým je posoudit hlavní vlastnosti a negativní důsledky určitého technologického zařízení, které je součástí stavby. Žalovaný by proto měl dbát na to, aby osoby dotčené zkušebním provozem stavby byly nuceny snášet rušící projevy tohoto provozu v co nejmenším rozsahu. Vzhledem k tomu, že jeden zkušební provoz pily v délce 14 měsíců se již uskutečnil, měl by žalovaný ve svém rozhodnutí o to podrobněji a přesvědčivěji zdůvodnit, proč vyvstala potřeba zkušební provoz opakovat a proč právě v takto velkém rozsahu. To však žalovaný neučinil.

S ohledem na výše uvedené soud podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vadu řízení zrušil. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 11.228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3.000 Kč, z částky 6.200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3.100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 9. 2006] a z částky 1.428 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení nebyly soudem osobě zúčastněné na řízení uloženy žádné povinnosti. S ohledem na zavedenou praxi krajských soudů a Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 19. 8. 2016, č. j. 4 As 56/2016 - 53, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 3 As 85/2015 - 8, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 3 As 220/2015 - 49, ze dne 16. 12. 2015, č. j. 4 As 223/2015 - 43, ze dne 6. 10. 2015, č. j. 8 As 171/2014 - 67, nebo ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 As 43/2015 - 49, vše

dostupné na www.nssoud.cz) soud v dané situaci nezahrnul vypořádání nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení do výroku a zabýval se jím toliko v odůvodnění tohoto rozsudku.

Na okraj soud dodává, že za situace, kdy o žalobě rozhodl bezprostředně poté, kdy mu byl doručen správní spis společně s vyjádřením žalovaného k žalobě, ztratilo na významu rozhodovat o návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby, neboť přiznání odkladného účinku pozastavuje účinky napadeného rozhodnutí jen do skončení řízení před soudem (srov. § 73 odst. 3 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že soud o návrhu na přiznání odkladného účinku nerozhodoval, žalobkyně pozbyla povinnost zaplatit za tento návrh soudní poplatek. Soud proto podle § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, vrátí žalobkyni zaplacený soudní poplatek za předmětný návrh v částce 1.000 Kč, a to ve lhůtě stanovené v § 10a odst. 1 téhož zákona.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 21. června 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová